

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **K. F.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2015, č. j. CPR-5958-15/ČJ-2015-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2016, č. j. 1 A 98/2015 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím změnila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8. 1. 2015, č. j. KRPA-336287-40/ČJ-2014-000022. Žalobci bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu dvou let. V reakci na předchozí zrušující rozsudek Městského soudu v Praze žalovaná vypustila z rozhodnutí část výroku ve znění „*současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování cizince podle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb.*“

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, v níž namítal zejména nerespektování právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2015, č. j. 2 A 51/2016 - 26.

[3] Soud žalobu zamítl. I přesto, že žalovaná proti předchozímu zrušujícímu rozsudku nepodala kasační stížnost a je tímto rozhodnutím vázána, neznamená to, že by v dalším řízení nemohla vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu zpřesněné v mezidobí, která se sice netýkala přímo posuzované věci, ale její obecnost je zjevná a typově na rozhodovaný případ dopadá. Vypustila-li žalovaná výrok správního rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování, vyhověla rozsudku městského soudu, jímž byla vázána, přičemž svůj právní názor opřela o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2015, č. j. 2 Azs 206/2015 - 31. K povaze správního vyhoštění pak odkázal na argumentaci obsaženou v tomto rozhodnutí

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení rozsudku městského soudu spolu s vrácením věci k dalšímu řízení, případně zrušení rozhodnutí správních orgánů a vrácení věci k novému projednání.

[5] Podle stěžovatele správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení, jež byly povinny zjistit s o to větší zodpovědností s ohledem na skutečnost, že se jedná o řízení vedené z moci úřední, v němž má být účastníkovi uložena povinnost.

[6] Dále uvádí, že soud řádně nevypořádal všechny žalobní námitky, respektive nesouhlasí se způsobem, jakým tak učinil. Za nesprávný považuje názor soudu i žalované, že správní orgán může nové rozhodnutí opřít o mezitím precizovanější judikaturu Nejvyššího správního soudu a nerespektovat tak striktně vymezený právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku městského soudu. Ač je judikatura Nejvyššího správního soudu precizovanější, nelze ji vztáhnout ke každému rozhodnutí. V posuzované věci soud nerespektoval dikci § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[7] Rozhodnutí žalované považuje za vnitřně rozporné. Vztahují-li se na stěžovatele důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, nelze setrvávat na uložení předmětného vyhoštění. Povinností žalované bylo vydat nové rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud žalovaná pouze vypustila výrok o lhůtě k vycestování, svou chybu nezhojila, ba naopak. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 8. 2015, č. j. 2 A 51/2015 - 26, stanovil, že doba k vycestování musí být stanovena konkrétním časovým údajem a po pominutí důvodů znemožňujících vycestování následně žalovaná vydá nové rozhodnutí. Soud neuvedl, že by postačovalo vypuštění výroku o lhůtě k vycestování. Rozsudek městského soudu je proto nepřezkoumatelný a nezákonný.

Stěžovatel považuje za tristní, pokud správní orgán rozhodoval, přestože nebylo vydáno nové závazné stanovisko.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnuje průběh předchozích řízení a své vyjádření k žalobě. Je přesvědčena o správnosti svého postupu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná. Její důvodnost Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnosti není důvodná.

[11] Stěžejní je v posuzované věci otázka, zda žalovaná postupovala správně, jestliže se řídila odlišným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaném poté, co městský soud zrušil její předchozí rozhodnutí a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

[12] Konkrétně Městský soud v Praze v předchozím kasačním rozsudku ze dne 31. 8. 2015, č. j. 2 A 51/2015 - 26, uvedl, že doba k vycestování musí být stanovena konkrétním časovým údajem, a nikoli vágním a nekonkrétním, jakým bylo odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování. Vzhledem k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra týkajícímu se důvodů znemožnění vycestování cizince není možné konkrétně stanovit přesnou dobu vycestování cizince a je třeba po odpadnutí těchto důvodů vydat nové rozhodnutí.

[13] Nejvyšší správní soud následně v rozsudku ze dne 9. 10. 2015, č. j. 2 Azs 206/2015 - 31 dospěl k závěru, že „z ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá, že nezbytnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění musí být i stanovení lhůty, ve které je cizinec povinen vycestovat. Požadavek na stanovení lhůty k vycestování cizince, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, je zakotven toliko v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterýžto však pojednává o faktické povaze správního vyhoštění, nikoliv o náležitostech rozhodnutí o správním vyhoštění. Z toho lze dovozovat, že neurčitost stanovení lhůty pro vycestování cizince nezpůsobuje nezákonnost takového rozhodnutí, ale spíše jeho faktickou nevykonatelnost.“ Dále uvedl, že „Jelikož pro účely realizace správního vyhoštění (a tedy pro vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění), je za výše popsané situace nutné stanovení lhůty, která musí být určena jednoznačným způsobem v rámci rozmezí 7 až 60 dnů, odkazuje zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 120a odst. 5 na institut nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu. Po odpadnutí překážky vycestování představované negativním závazným stanoviskem stran možnosti vycestování je proto třeba vydat nové rozhodnutí podle § 101 písm. e) správního řádu.“

[14] Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že „[p]rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“ Vázanost soudem vysloveným názorem pak plyne rovněž ze samotného kasačního

principu, ovládajícího jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak řízení o kasační stížnosti.

[15] Závaznost kasačního rozhodnutí soudu však není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci pouze ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že „[p]rávní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 – 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS).

[16] Rozšířený senát následně v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS, uvedl, že průlom v závaznosti zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci může nastat i při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí.

[17] Ač byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k závaznosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, lze je aplikovat rovněž ve vztahu k závaznosti zrušujícího rozsudku krajského soudu (zde Městského soudu v Praze).

[18] Opačný závěr, tedy povinnost správních orgánů a konečně i městského soudu řídit se dříve vysloveným závazným právním názorem za situace, kdy v mezidobí došlo (byť v jiné, typově však obdobné věci) k formulaci odlišného právního závěru Nejvyšším správním soudem, by byl i v rozporu se zásadou procesní ekonomie a v konečném důsledku i s požadavkem na účinnou ochranu práv osob dotčených činností veřejné správy. Taková rozhodnutí by v případě podání kasační stížnosti a jejich přezkumu Nejvyšším správním soudem nemohla obstát, neboť i ten je (s výjimkou aktivace rozšířeného senátu) vázán svou předchozí judikaturou. Formalistické lpění na dodržení mezitím překonaného závazného právního názoru městského soudu by tak mělo jediný reálný efekt – prodloužení soudního i správního řízení ve věci.

[19] Z hlediska právní jistoty adresátů veřejné správy i její obecné kultivace je naopak žádoucí, aby správní orgány ve své činnosti v maximální možné míře respektovaly právní závěry soudů vyslovené ve skutkově a právně obdobných věcech.

[20] V nyní posuzované věci žalovaná nepostupovala nezákonně, řídila-li se pozdějším právním názorem Nejvyššího správního soudu, své závěry odůvodnila, včetně vysvětlení, proč za dané situace nemohla doslovně naplnit závazný právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku městského soudu.

[21] K námitkám, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že soud řádně nevypořádal všechny žalobní námitky, Nejvyšší správní soud nepřihlédl, neboť stěžovatel ani v doplnění kasační stížnosti na výzvu soudu neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje vytýkané vady postupu správních orgánů, resp. městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmíněk vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[23] O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu